

10. JANUAR 2016 - JEZUSOV KRST - LETO V, št. 2

Evangelij: Oče pričuje o Sinu, Lk 3,15 16.21 22

¹⁵Tisti čas je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija.

¹⁶Janez pa je vsem odgovoril: »Jaz vas krščujem z vodo, pride pa močnejši od mene, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovih sandal; on vas bo krstil s Svetim Duhom in ognjem.« ²¹Ko je vse ljudstvo prejemalo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo. ²²Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.«

PRAZNIK JEZUSOVEGA KRSTA

Praznik Jezusovega krsta, katerega danes praznujemo in z njim končujemo uradno božični čas, je lahko vernemu človeku povod za osebno slavlje, saj je prav, da poznamo datum svojega krsta, da se svojega krsta zavemo in iz njega živimo. Živeti iz svojega krsta pomeni najprej osmisлити svoje življenje, življenje po krščanskih vrednotah. Ali kristjani smemo trditi, da nas krst zavezuje živeti pošteno, pravično, načelno, pogumno, pobožno? Odgovor je seveda pritrdilen, vprašanje pa je, ali iz te zveze jemljemo tako pravico kot odgovornost, ki iz krsta izhaja.

Za Jezusa in njegovo življenje je bil krst odločilnega pomena. Jezus sicer ni potreboval krsta, ker je bil brez greha, tudi izvirnega in mi vemo, da krst izbriše vse grehe. Toda krst v Jordanu je ločnica v njegovem življenju. Ljubljeni Sin je doslej živel v tihem Nazaretu med svojimi ljudmi. Gotovo je čutil veselje in ljubezen do doma in domačega kraja, toda po krstu ga kliče nova dolžnost. Očetova volja je, da zapusti okolje in gre ljudi odreševati: oznanjati resnico, odpirati slepim oči, jetnikom prinašati prostost, žalostne tolažiti, bolne ozdravljati...

In ko se je Jezus svobodno odločil za to poslanstvo, ga je Oče razodel vsem in o njem zaklical: Ta je moj ljubljeni sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte.

Primerjajmo sebe in svoj krst z Jezusom in njegovim krstom. Ali je tudi za nas krst ločnica v življenju? Ali nas dviga krst k dejavnemu krščanskemu življenju?

V katoliški cerkvi je navada, da krščujemo otroke. Otrok še ni sposoben razumeti vrednosti in dolžnosti krsta. Krst mu sicer podeli darove Svetega Duha, kasneje prejme še birmo in mnogi kristjani menijo, da so s tem

izpolnili svoje poslanstvo in vse svoje krščansko udejstvovanje. V resnici pa se krščanstvo s tem dvema zakramentoma šele začne. Tako so mnogi kristjani podobni možu, ki je zakopal darove. Zato je naše krščanstvo manj vznemirjajoče, kakor je bilo življenje prvih kristjanov.

Človek se vprašuje, kakšni nagibi vodijo današnje starše, ko dajo krstiti svoje otroke? Več jih je! Nagibi psihološke narave – krstiti otroka, to pomeni da starši vključijo sebe v redno socialno življenje, ki ga živi večina ljudi okrog njega in ki je pogoj uspeha. Pogostokrat slišim besede: Če ne bi dali otroka krstiti, bi bili drugačni, pozneje bi otrok lahko imel sitnosti, če si bo dobil vernega partnerja, tudi stara mama bi kar naprej sitnarila in tako bomo imeli vsaj mir pred njo in podobno.

Drugi nagib je vzgojni nagib – danes starši vedno bolj ugotavljajo, da niso kos vzgoji svojih otrok. Toliko stvari vliva na njihove otroke, toliko okoliščin jih vabi na pot zla. Zato se starši, ki so za svoje otroke zaskrbljeni,

oklenejo vsake bilke, ki bi jim bila opora pri vzgoji, tudi verouka. Kdor pa hoče k verouku, mora biti po sedanji praksi prej krščen. Sem bi lahko štel tudi tiste starše, zlasti bolj izobražene, ki poskrbijo za krst in verouk svojih otrok zato, da bodo otroci vsestransko izobraženi, tudi v verskih stvareh.

Sledijo naravno religiozni nagibi – mnogi razumejo krst kot obrambo proti magičnim silam in zagotovilo božje zaščite. Krst je v takem primeru neke vrste življenjsko zavarovanje.

Krščanski nagib pa je pa je najpomembnejši, saj gre za naše zveličanje. Krst kot sredstvo s katerim se izognemo nevarnosti večnega pogubljenja. Pri mlajših starših zavest o izvirnem grehu izginja. V ospredju je strah, da bi otrok ne umrl brez krsta.

Pri vernih starših, ki po svoji veri tudi živijo, je močan nagib za krst njihovih otrok pripadnost cerkveni skupnosti. Takšni starši tudi želijo od svojega otroka, da bi ostal Cerkvi in Kristusu zvest.

Naš svetniški škof Slomšek je rekel: Velika je milost biti rojen na svet. Pa še večje je usmiljenje božje, da se človek po svetem krstu prerodi in stopi v sveto Katoliško Cerkev.

Krst je bil za Kristusa odločilna točka. Kaj pa naš krst? Bil je kot seme vsejano v mlado srce. Po določenem času in skrbnosti lahko zraste v življenje podobno Kristusovemu. Nekega dne bo zahtevalo temeljno izbiro. Soočeni bomo z izbiro iti po svoji poti, po poti samouveljavljanja in svetnih vrednot ali po Kristusovi poti. Ali bomo sledili klicu življenja dostojanstva božjega otroštva? Takega trenutka ne bomo doživeli kot dramatičen dogodek. Najbrž bo prišel kot plod vrste majhnih izbir. Toda

to, na kar moramo predvsem paziti je, kakšno smer ima naše življenje. Ali smo usmerjeni tja, kamor nas je določil naš krst?

Naj bo praznik Jezusovega krsta prilika za nas vse, da se na podlagi spoznanja o krstu in dolžnosti, ki nam jih ta nalaga, z veseljem odločimo, da bomo odslej bolj živeli iz svojega krsta, da bomo tako bolj pričali za Jezusa.

Trenutek krsta, prvega obhajila, birme, poroke, redovnih zaobljub, mašniškega posvečenja ali kakšnega posebnega doživetja je bil kratek: nebesa nad nami so se spet zaprla, toda razsvetljenje tistega trenutka nas je spremljalo, vodilo, krepilo ter nam sproti dajalo moč za poklicno delo in stanovske dolžnosti.

Bog bo nad nami imel veselje, če bomo mi jemali svoj krst resno. Če bo videl, da svoj krst cenimo, da smo pripravljeni zanj tudi kaj tvegati, pustiti, pričati. Vse to delati mirno in brez hrupa, ne da bi zbujali pozornost, ne da bi kazali mučeniški obraz in ne pričakujoč drugega plačila kot zavest, da delamo to, kar je prav.

Če med nami in tistimi, ki niso krščeni ni razlike, nam ostane dvojje: ali vzeti krst zares ali se mu odpovedati. Če ne storimo ne eno ne drugo, dokazujemo, da tudi sebe ne jemljemo zares.

LJUBEZEN, VIR IN DUŠA DRUŽINSKEGA ŽIVLJENJA

Zakonska zveza vsebuje temelj, s katerim se spodbuja prava družinska skupnost med starši in otroki, med otroki ter med ostalimi člani družine. Skupnost temelji v krvnih vezeh, ki jih plemenitijo bogate vezi duha ljubezni, ki so duša odnosov med člani. V tem je moč živosti skupnosti družine.

Krščanska družina je poklicana ustvarjati to »novo« izvirnost skupnosti, ki jo potrjuje in izpolnjuje npravna človeškost. Sveti Duh, ki se razliva pri obhajanju zakramentov, je neizčrpna živa korenina, ki nadnaravno hrani skupnost družine, ki v veri sprejema Kristusa in edinost njegove Cerkve.

Vsi družinski člani, vsak s svojimi darovi, z milostjo in odgovornostjo vsak dan gradijo skupnost oseb, kjer družina postaja »šola humanosti bolj polna in bogata« (CS 52). V njej je skrb in ljubezen do malih, bolnih, starejših, z vsakodnevnim medsebojnim služenjem in iskanjem skupnega dobrega v veselju in žalosti.

Člani družine so poklicani, da si v potrebah med seboj pomagajo od rojstva do smrti. Družina je resnično »svetišče življenja«, mesto, kjer dar življenja ustrezno sprejema in promovira, v nasprotju z mnogimi odstopanji, ki otežujejo resnični razvoj človeka. Zato družina odločno in nenadomestljivo gradi »kulturo življenja«.

Tako kot Cerkev je tudi družina poklicana k »evangeliju življenja«. Naloga, ki posebej zadeva starše, je vnašanje smisla življenja, ki se vedno obnavlja v zavesti, da je življenje zastonjski dar. V rojevanju otrok starši spoznavajo, da je otrok sad medsebojne ljubezni, je dar za oba, je »dar od daru«.

Vzgojno poslanstvo staršev je otrokom približati »evangelij življenja«. Z besedo in vsakdanjimi zgledi v medsebojnih odnosih, obnašanjem in konkretnimi znamenji starši svojim otrokom odkrivajo resnično svobodo, ki je dar posamezniku. Medsebojno spoštovanje, pravičnost, srčno dobroto, dialog, velikodušno služenje in solidarnost so vrednote, ki nam pomagajo sprejemati življenje kot dar. Povzeto po: Kateheze »Družina: delo in praznovanje«,

VEROUK

Zaradi božičnih blagoslovov v drugih dveh župnijah verouka ne bo do 17. januarja. Veroučenci pa so v tem času vabljeni redno ob nedeljah k sv. maši.

ČIŠČENJE IN KRAŠENJE ŽUPNIJSKE CERKVE

V tem tednu skrbijo za cerkev verniki iz Grlič.

NEDELJA JEZUSOVEGA KRSTA			
Ponedeljek 11.1.2016	sv. Pavlin Oglejski škof		
Torek 12.1.2016	sv. Tatjana mučenka	15.30 16.00	<i>molitev rožnega venca za duhovne poklice molitev za duhovne poklice</i>
Sreda 13.1.2016	sv. Hilarija škof		
Četrtek 14.1.2016	sv. Odon prior		
Petek 15.1.2016	sv. Absalom škof		
Sobota 16.1.2016	sv. Honorat škof	7.30 8.00	<i>molitev rožnega venca za † Franca Ogrizek in Matildo Cotman</i>
Nedelja 17.1.2016	2. NEDELJA MED LETOM sv. Anton puščavnik	8.30 10.30	<i>za † Jožeta Kocijan (obl), sorodnike Kocijan za † Srečka in Pepco Vehovar</i>